Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: „L. U.“ s. r. o., zastoupeného JUDr. Alexanderem Klimešem, advokátem v Praze 1, U Bulhara 3, proti žalovanému: Finanční ředitelství v Brně, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2003, čj. 110-8250/2002-0106, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2005, čj. 29 Ca 287/2003 - 34,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 50 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), o změně rozhodnutí Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 9. 10. 2002, čj. 69113/02/223910/8979. Finanční úřad v Havlíčkově Brodě tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím vydal podle § 69 zákona o správě daní a poplatků platební výměr, kterým byla žalobci (jako daňovému subjektu) předepsána podle § 69 zákona o správě daní a poplatků k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období roku 1998 ve výši 140 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě tak, že částku 140 000 Kč zvýšil na částku 271 773 Kč a stanovil žalobci povinnost uhradit rozdíl ve výši 131 773 Kč do 5 dnů na účet správce daně, pokud nebude uhrazen jiným způsobem podle § 59 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 22. 8. 2005, čj. 29 Ca 287/2003-34, zamítl. Žalobce napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností; ta však byla podána pozdě.

Ze soudního spisu vyplynulo, že při doručování písemného vyhotovení rozsudku nebyl adresát zastižen, proto byla zásilka dne 29. 8. 2005 uložena u držitele poštovní licence (v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 o. s. ř. za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.) a adresátu byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl (v souladu s ustanovením § 50c odst. 1 o. s. ř. za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.). Přitom byl žalobce

poučen, že nevyzvedne-li si zásilku do 10 dní od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i kdyby se adresát o uložení nedozvěděl (§ 50c odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Protože si žalobce zásilku v uvedené lhůtě nevyzvedl, považuje se za den doručení čtvrtek 8. 9. 2005 (§ 50c odst. 4 o. s. ř. za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.). Žalobce si napadené rozhodnutí převzal u držitele poštovní licence v úterý 13. 9. 2005, faktické převzetí je však z hlediska běhu lhůt nerozhodné, neboť účinky doručení nastaly již dříve (obdobný právní závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. již v usnesení ze dne 10. 3. 2004, čj. 1 Azs 26/2004 - 35, nebo v usnesení ze dne 24. 2. 2004, čj. 5 Azs 15/2004 - 34).

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení napadeného rozhodnutí. V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Podle odst. 4 citovaného ustanovení se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, byl čtvrtek 8. 9. 2005, je posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti čtvrtek 22. 9. 2005. Kasační stížnost však byla podána k poštovní přepravě teprve dne 26. 9. 2005.

Kasační stížnost je tedy opožděná a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl [§ 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. prosince 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu